

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXII. De aliquot magni momenti monitis tentationis tempore necessarijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

hoc modo hunc locum Cassianus & sanctus Thomas exponunt.

In Chronicis sancti Francisci referrur, quod quodam tempore ad spirituale colloquium congregatis, Fr. Egidio, Fr. Ruffino, Fr. Simone de Assisio, & Fr. Iunipero, dixerit alijs Fr. Egidius: Quomodo Fratres vos armatis & resistitis sensualitatis tentationibus? Respondit Fr. Simon: Ego, Frater, turpitudinem & feccitatem peccati aduerto, & quam non solum Deo, sed & hominibus sit exosum, qui quamvis perversi sint, se abscondunt & latent, ne videantur peccatum sensuale committere. Hacque consideratione magnum mihi paro odium huius peccati, & sic tentatione me expedio. Frater Ruffinus ait: Ego me humili deiecio, & multis cum lachrymis Dei & sanctissimæ Virginis opem imploro, nec surgo, nisi me plane liberatum sentiam.

Frater Iuniperus dixit: Dum huiusmodi diabolicas tentationes sentio, & introire percipio carnis sensus, statim cordis portas occludo, & magnam sanctarum meditationum, & bonorum desideriorum turbam tanquam vigillum ibi colloco. Pullantibus inimici suggestionibus & oppugnantibus portam, intus ego respondeo, nullo tamen modo aperit: Procul hinc este, abite, iam locus occupatus est, ideoque non patet vobis ingressus; sicque nunquam vili illi popello aperio, quare videtur & confusus abire.

Omnibus auditis, respondit Frater Egidius: Tecum, Frater Iunipere, factio, hoc enim cum vitio optime pugnatur fugiendo. Vnde apparet, optimam huic tentationi resistendi rationem esse, ingressum pravis cogitationibus & tentationi huic in animam non dare; hoc enim omnium facillimum est. Si vero vel semel intraverint pravae hae cogitationes, non facile, sed valde difficile fuerit illas abigere: facile ingressus defenditur, eo vero occupato, magnis viribus opus. Tertia parte, in tractatu de castita-

te, fufius de hac tentatione eiusque remedijs agemus, quæ etiam alijs tentationibus vtilia esse poterunt.

CAPVT XXII.

De aliquot magni momenti moribus tentationis tempore necessariis.

IAM satis de tentationis remedijs dictum: verum quantumlibet multa adferantur, nunquam omnia adferri possunt. Vt enim corporis ægrotudines, earumque remedia tot & tam diuersa sunt, vt omnia nec scribi nec doceri possint; sed plurima medici arbitrio & opinioni permittenda, qui secundum subiecti conditionem & specialem circumstantiam applicare potest tale remedium, quod maxime illi conuenire videtur; idem & in spiritali ægrotudine accidit.

Quam ob causam Sancti & vitæ spiritualis Magistri ponunt vt generale & ad omnes tentationes expediens remedium, vt ille spiritali medico aperiatur & detegatur. Veruntamen quia de eo tertia parte agemus fufius, hic solum vnã ponemus, quam monet sanctus Basilius de hoc negotio. Dicit Sanctus hic, vt corporis ægrotudines non cuius, sed illi solum, qui eas curare potest, qui est medicus, aperiuntur; eodem modo & tentationes, & spirituales ægrotudines non omnibus aperiendæ sunt, sed illis solum, quos Deus ad hoc vt medicos constituit, qui sunt Superiores vel Confessarij; secundum illud D. Pauli: Debemus autem nos firmiores imbecillitates infirmorum portare. Ideo Regula nostra ait, in similibus ad Præfectum rerum spiritalium, vel ad Confessarium, vel Superiorem recurrendum esse. Quod consiliu maioris momenti, quã forsitan aliqui putant. Soler enim contingere aliquem suas tentationes ei nolle detegere, cui debet, & ei detegere, cui non debet, cuique damnum detegendo inferret, quod & in ipsum redundabit. Fieri enim poterit, alterum eadem tentatione

Monium II.
Tentationes aperienda.
3. p. tract. 7.
Basil. in reg. breuior. 229.
Sed non omnibus promissio.
Rom. 15. 1.
3. p. const. c. 1.
S. 12. reg. 4. 1.
summarij

& fra.

& fragilitate teneri, eoque ambos magis confirmari.

Vt ergo hoc & alia similia pericula vitentur, multum profuerit, aliquem suas tentationes & spirituales aegritudines communicare medicis spiritualibus, qui illas sanare possunt; de quibus certus erit, se damnum non illaturum, sed utilitatem consequenturum. Hincque ait Sapiens, Eccles. 8. 22. *Non enim omni homini cor tuum manifestes.* Et alibi, Eccles. 6. 6. *Multis pacifici sint tibi: & consiliarius unus sit tibi de mille.*

Monitum II.

Nihil omit-
tendum de
spiritualibus
exercitiis.

Aliud præterea monitum seu consilium dant tentationis tempore valde necessarium. Vt curemus tali tempore exercitia nostra spiritualia continuare, & in eis diligenter perseverare, & nunquam illa intermittamus, vel diminuamus.

Quamuis enim non aliud Diabolus tentatione sua efficeret, quam nos ab his separaret; sane permultum effecerit, & abunde sibi satisfactum crediderit. Tunc enim maxime hac continuatione nobis opus est, præstaretque illis quid addi, quam demeri.

Si enim Diabolus nos armis spiritualibus, quibus nos defendimus, illum offendimus, spoliaverit, certum est illum nos facile eo perduciturum, quo volet. Hincque multum expedit tempore tentationis nos Deo fideles esse; hoc enim tempore veri eius serui explorantur: *Vos estis, qui mecum permanistis in tentationibus meis.*

Luc. 22. 28.

Non magnum, quem in bonis suis exercitijs perseverare, dum tranquillitas & deuotio; sed perseverare, dum tentationes, tempestates, siccitates, & ariditates insurgunt, bonum & laudabile: evidens enim veri amoris signum est, & quod pure Deo seruiat, cui se totum dedit.

Monitum

III.

In mentia-
su nihil inno-
uandum.

Tertium monitum est tentationis tempore seruandum; ne quis mutet, vel nouum propositum vel resolutionem inueniat; hoc enim tempus huic rei appositum non est.

In turbida aqua nihil videtur; sub-

dar lutum, & clarior fiat; & videbis minimos lapillos & arenulas, quæ in fundo sunt. Tentatione quis multum turbatus & inquietus est, non exacte cer- nere potest, quod deberet: *Comprehendunt me iniquitates meae, & non possum uiderem.*

Ideo hoc non deliberandi & resoluendi tempus est de re aliqua noua. Subsidiat & clarior fiat aqua, dumque quietior eris, poteris melius aduertere, quid tibi expediat: multum hoc consilium a spiritualis vitæ Magistris laudatur & com- mendatur: & Pater nobis id exercitio- rum libro proponit in Regulis, quas ad- signat ad diuersos spiritus discernendos, bonamque huius rationem addit. Vt enim quis consolationis tempore fertur, & a Deo mouetur ad bonum, eodem modo tentationis tempore fertur & instiga- tur à Diabolo, cuius instigatione nunquam bonum fit.

Quarto, tentationis tempore oportet nos diligentes esse, ut prædictis reme- dijs utamur, & ne otiosi simus. Quod ex- emplo sequente facile erit intelligere. Narratur in Patrum vitis, Monachum quendam valde à spiritu fornicatio- nis vexatum fuisse, & desiderans eo liberari, accessit quendam probatissima vitæ Patrem, cui magno cum animi dolore dixit: Curam mei, venerande Pater, habe, & roga Deum mihi auxilio sit, multum enim me impugnat fornicationis spiritus. Quo audio, sanctus Senex non cessauit die & noctu pro illo Deum orare, ut illi auxilio esset. Aliquot elapsis diebus ad Patrem redit Monachus, & orat, ut maiori instantia pro illo Deo supplicet, quod tentatio non minueretur. Maiore seruire Deum postea orabat Pater, ut Monacho vires suggerat, & cum gemitu & suspitio Diuinam Ma- iestatem fletere conabatur. Sæpius ad Senem redibat Monachus, & dicebat, orationibus suis nihil profici: unde Senex confusus, & miratus fuit, quod Deus illum non audiret. Qua cogitatio- ne fatigatus nocte sequente, reuelat Deus causam

causam huius esse monachi negligentiam & abiectum animum in resistendo. Reuelatio autem huiusmodi fuit: Vidit monachum ociofum & sedentem, & fornicationis spiritum ante eum stantem, qui diuersas ei mulierum formas exhibebat ludendo & vim inferendo: & monachus adspiciebat, & eis delectabatur. Videbat & Angelum Dei ipsi adstantem, valde monacho irascentem, quod inde non surgeret, & ad Deum confugeret, & in terram caderet & oraret, & non cessaret cogitationibus suis delectari. Hinc bonus senex animaduvertebat, monachi negligentiam causam esse, cur Deus illum non exaudiret. Idcirco dum cursus illum visiteret, dixit: Tua culpa me non audit Deus, quod malis cogitationibus delecteris. Fieri non potest, vt obscenus ille fornicationis spiritus te deserat, quamuis alii pro te Deum orent; nisi tu ipse labores multis ieiuniis, orationibus & vigiliis, Deum gemitibus & suspiriis & lachrymis rogans, vt tibi auxilio sit & misericordiam largiatur, & vires suggerat, vt malis possis cogitationibus resistere: quamuis enim medici necessarias aegro applicent, & omnem diligentiam adhibeant; tamen illi non proficiunt, si ille noxia & damosa edat. Idem & in animae aegritudinibus vsu venit, licet enim venerandi patres, qui animae medici sunt, omni attentione & ex toto corde pro talibus orent, qui pro se orationes petunt, parum tales medici proficiunt, si tētarī spiritualibus se operibus non exerceant orando, ieiunando, & alia Deo grata agendo. Monachus hæc audiens cordeque compunctus postea senis consilium secutus est & ieiuniis, vigiliis & orationibus se afflixit, eoque pacto Dei misericordiam consecutus est, & cessauit tentatio. Idem & nobis in tentationibus faciendum, quantum in nobis est collaborantes, & medijs, quibus opus est vtentes: hoc enim modo Deus victoriam largiri paratus est. Et quoniam resistentia hæc tentationū intendi vel minui potest; non statim satis

nobis esse debet qualicunque ratione resistere, sed optima ratione & modo vti. In S. Francisci Chronicis refertur, Deum cuidam magno suo famulo, eius ordinis Religioso, nomine Ioanni de Aluernia ostendisse differentem rationem, qua religiosi utebantur contra tentationes, presertim carnales cogitationes. Videbat quasi innumeram dæmonum multitudinem, qui contra Dei seruos multas mittebant sagittas, quarum aliquæ magna vim in dæmones ipsos retorquebantur, a quibus emissæ erant, qui post multo cum clamore fugiebant, quasi erubescerent. Aliæ sagittarum à dæmonibus emissarum Religiosos tangebant, sed statim sine eorum læsione humi cadebant. Aliæ vsq; ad carnem tangebant, aliæ totum corpus transfigebant. Secundum hæc ergo optimus resistendi modus, & qui nobis seligendus primus est: vulnerantes diabolum iisdem tentationibus & sagittis, quibus nos vulnerare conatur, illum in fugam agentes. Idque accommode facere licebit, dum diabolo nobis suis tentationibus nocere moliente; nos maiorem inde consequemur fructum, vt si ex superbiæ & vanitatis tentatione, quam diabolus suggerit, maiorem humilitatem & abiectiōnem consequamur: Et ex turpi & inhonesta tentatione maiori huius vitii odio afficiamur, & maiore inflammemur castitatis amore, & maiori cum continentia viuamus, & feruentius Deo seruiamus. Hincque ait S. Augustinus in hæc verba: *Draco iste, quem formasti ad illudendum ei: seruos Dei sic huic draconi illudere, quod eodem loqueo, quo illos capere nitentur, capitur & illigatur, secundum illud Regii prophete. In laqueo isto, quem absconderunt, comprehensus est pes eorum. Captio, quam abscondit, apprehendat eum. Et in laqueum cadat in idipsum. Venit vt capiat, & capitur.*

Conuertetur dolor in caput eius, & in uerticem ipsius iniquitas eius descendet.

Chronic. S. Francisci

Vulnerandus & Damon istum sagittis, quibus nos perit.

Augustinus. Psal. 103. 26.

Psal. 9. 16. Psal. 34. 8. Psal. 7. 17.